

NARRACIONS CURTES, REFLEXIONS LLARGUES

A CÀRREC DE TONI GIMÉNEZ I FAJARDO

FOSCOR

No em refereixo a la foscor de la nit ni a la foscor de les persones invidents, sinó a la foscor mental, o sigui, a no veure més enllà dels nassos, per molt que es tinguin els ulls ben oberts, o sigui, a ser estret de mires. Quedar-se en la foscor intel·lectual, una mena de dogma que et priva de foragitar els prejudicis personals i anar més enllà dels aspectes estètics de la condició humana. Foscor per la falta de llum que clarifica allò aliè com a teu, allò estrany com a propi, una mena d'empatia, per interès personal, a deixar de banda la limitació de les pròpies idees, forjades al llarg dels anys i que, com l'arbre que no ens deixa veure el bosc, ens priva de veure la realitat d'altres punts de vista, des d'altres angles i enfocaments. Foscor que ens aboca a la tristesa personal quan ens adonem que la mediocritat que caracteritza l'ésser humà porta a l'allunyament del propi sentit de l'existència i, en especial, a saber qui som realment i el perquè (i el per a què) de tot en plegat.

Maig 2021